HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

7 iunie 2007 *

În cauza C-156/04,

având ca obiect o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor formulată în temeiul articolului 226 CE, introdusă la 26 martie 2004,

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de doamna M. Patakia și de domnul D. Triantafyllou, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamantă,

împotriva

Republicii Elene, reprezentată de domnul P. Mylonopoulos și de doamna I. Pouli, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă,

* Limba de procedură: greaca.

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul P. Jann, președinte de cameră, domnii E. Juhász (raportor), J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič și E. Levits, judecători,

avocat general: domnul L. A. Geelhoed,
grefier: doamna L. Hewlett, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 22 iunie 2006,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 14 septembrie 2006,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea introductivă, Comisia Comunităților Europene solicită Curții să constate că Republica Elenă:

— prin aplicarea, cu privire la utilizarea temporară pe teritoriul său a vehiculelor înmatriculate în alte state membre, a dispozițiilor regimului vamal de admitere

temporară aplicabil vehiculelor provenite din țări terțe, în locul dispozițiilor Directivei 83/182/CEE a Consiliului din 28 martie 1983 privind scutirile de taxă în interiorul Comunității pentru anumite mijloace de transport importate temporar dintr-un stat membru în altul (JO L 105, p. 59, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 66, denumită în continuare „directiva");

— prin aplicarea, cu privire la încălcările referitoare la declararea vehiculelor care sunt admise temporar pe teritoriul său, a unui regim de sancțiuni care, coroborate cu practica sistematică a autorităților administrative de a stabili domiciliul stabil al particularului care importă vehiculul ca fiind în Grecia, sunt vădit disproporționate;

— prin perceperea sistematică a taxelor prevăzute pentru importul definitiv de vehicule, în cazul furtului de la același particular al unui al doilea vehicul care este admis temporar,

nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 90 CE și al directivei, în special al articolului 1 din aceasta.

Cadrul juridic

Reglementarea comunitară

2 Conform primului și celui de al doilea considerent, directiva urmărește eliminarea obstacolelor în calea liberei circulații a persoanelor și a creării pieței interne rezultate din regimurile fiscale ale statelor membre în materia importului temporar al anumitor mijloace de transport.

3 În cel de al treilea considerent al directivei se precizează că „[...] trebuie ca în anumite cazuri să fie posibil să se stabilească cu precizie dacă o persoană este sau nu rezidentă într-un stat membru".

4 Articolul 1 alineatul (1) din directivă prevede că statele membre acordă, în condițiile stabilite prin directivă, o scutire de impozitul pe cifra de afaceri, de accize și de orice alte impozite pe consum la importul temporar dintr-un stat membru de autovehicule rutiere. Articolul 1 alineatul (3) din directivă exclude de la scutire vehiculele comerciale.

5 În ceea ce privește vehiculele personale, în temeiul articolului 3 din directivă, scutirea se aplică la importul temporar al acestora pentru uz personal, pentru o perioadă, continuă sau nu, de cel mult șase luni din 12. În ceea ce privește aceleași vehicule, în temeiul articolului 4 din directivă, scutirea se aplică la importul temporar pentru uz profesional, pe o perioadă, continuă sau nu, de șase sau de șapte luni din 12.

6 Atât conform articolului 3, cât și articolului 4 din directivă, beneficiul scutirii este supus condiției ca particularul care a importat vehiculul să aibă „domiciliul stabil într-un stat membru, altul decât cel în care s-a făcut importul", sub rezerva respectării anumitor condiții suplimentare pentru particularul care importă vehiculul pentru uz profesional.

7 În ceea ce privește noțiunea de „domiciliu stabil", articolul 7 din directivă, intitulat „Norme generale privind stabilirea domiciliului", prevede:

„(1) În sensul prezentei directive, «domiciliu stabil» înseamnă locul unde o persoană locuiește de obicei, cel puțin 185 de zile în fiecare an calendaristic, din cauza

relațiilor sale personale sau profesionale sau, în cazul persoanelor care nu au relații profesionale, ci doar personale, în cazul cărora se pot demonstra legături strânse între respectiva persoană și locul în care locuiește.

Totuși, domiciliul stabil al unei persoane ale cărei relații profesionale se află într-un alt loc decât cel al relațiilor sale personale și care, drept urmare, locuiește pe rând în mai multe locuri situate în două sau mai multe state membre, se consideră a fi locul unde acea persoană are legături personale, cu condiția ca acea persoană să se întoarcă acolo în mod regulat. Această ultimă condiție nu trebuie îndeplinită dacă persoana trăiește într-un stat membru pentru a îndeplini o însărcinare pe o perioadă limitată. Frecventarea unei universități sau a unei școli nu implică transferul domiciliului stabil.

(2) Persoanele dovedesc locul domiciliului stabil prin orice mijloace corespunzătoare, cum ar fi cartea de identitate sau orice alt document valabil.

(3) Dacă autoritățile statului membru în care s-a făcut importul au îndoieli privind valabilitatea unei declarații privind domiciliul efectuate conform alineatului (2) sau în scopul unor controale specifice, acestea pot solicita informații sau dovezi suplimentare."

8 Articolul 9 alineatul (1) din directivă prevede că statele membre pot permite, în special, la solicitarea importatorului, importul temporar pentru o perioadă mai lungă decât cele menționate în articolele 3 și 4 din aceasta.

9 Articolul 9 alineatul (2) din directivă prevede:

„În niciun caz statele membre nu pot acorda, în temeiul prezentei directive, scutiri de taxe în cadrul Comunității mai puțin favorabile decât cele pe care le-ar acorda în ceea ce privește mijloacele de transport originare dintr-o țară terță."

10 În cele din urmă, articolul 10 alineatul (2) din directivă prevede:

„Dacă aplicarea practică a prezentei directive creează dificultăți, autoritățile competente ale statelor membre în cauză adoptă de comun acord deciziile necesare, în special în temeiul convențiilor și al directivelor comunitare privind acordurile reciproce."

Reglementarea națională

11 Hotărârea ministrului finanțelor D 247/13 din 1 martie 1988, modificată prin Legea 2187/94 (denumită în continuare „hotărârea din 1 martie 1988"), prin care a fost transpusă directiva în dreptul intern, autorizează, la articolul 1, importul temporar, cu scutirea de drepturi vamale corespunzătoare și de alte taxe, al mijloacelor de transport de uz personal, vehiculele comerciale fiind excluse de la acest regim.

12 Articolul 3 din hotărârea din 1 martie 1988 definește noțiunea de „domiciliu stabil" al particularului care importă vehiculul în termeni identici în esență cu cei ai articolului 7 alineatul (1) din directivă.

13 Articolul 4 din respectiva hotărâre, referitor la importul temporar pentru uz personal al unui mijloc de transport, altul decât un vehicul comercial, stabilește la șase luni din 12 perioada, întreruptă sau nu, în care acest mijloc de transport se poate găsi pe teritoriul național. Articolul prevede că această perioadă poate fi prelungită cu nouă luni suplimentare, cu excepția cazului în care particularul care importă vehiculul exercită o activitate profesională în Grecia, caz în care prelungirea este limitată la maximum trei luni.

14 În ceea ce privește importul temporar al unui vehicul personal de uz profesional, articolul 5 din hotărârea din 1 martie 1988 stabilește la șase luni perioada, întreruptă sau nu, în care acest vehicul se poate afla în Grecia. Acesta exclude beneficiul scutirii dacă vehiculul este utilizat pentru transportul de persoane sau pentru transportul industrial sau comercial de mărfuri, cu sau fără remunerație.

15 Atât în articolul 4, cât și în articolul 5 din respectiva hotărâre, beneficiul scutirii este supus condiției ca persoana interesată să aibă domiciliul stabil în afara Greciei.

16 Articolul 15 al treilea și al patrulea paragraf din hotărârea din 1 martie 1988 reia, în termeni identici sau identici în esență, dispozițiile articolului 7 alineatele (2) și (3) din directivă, referitoare la dovedirea locului domiciliului stabil.

17 Articolul 133 alineatul 2 din Legea 1165/1918 privind codul vamal (FEK A' 73), în versiunea aplicabilă în cadrul procedurii precontencioase accelerate în prezenta cauză, prevede:

„Vehiculele comunitare pot rămâne temporar pe teritoriul național fără să se solicite plata taxei de înmatriculare și a taxei pe valoarea adăugată (TVA). Pentru acordarea

acestei exonerări temporare [...], termenii și condițiile prevăzute prin dispozițiile regimului vamal de admitere temporară a vehiculelor provenite din țări terțe, importate temporar, sunt aplicabile *mutatis mutandis*, cu condiția ca acele vehicule să fie reexportate."

18 Articolul 18 din Legea 2682/1999, în versiunea aplicabilă în cadrul procedurii precontencioase accelerate în prezenta cauză, intitulat „Încălcări și sancțiuni", prevede:

„A. Vehicule comunitare

1. Deținerea sau utilizarea de vehicule comunitare de către persoane stabilite în Grecia, fără ca vreuna dintre formalitățile prevăzute la articolele 10 și 11 din prezenta lege să fie respectată, constituie infracțiunea de contrabandă și sunt aplicabile dispozițiile codului vamal referitoare la contrabandă (Legea 1165/1918, [...]). În aceste cazuri, nu are loc începerea urmăririi penale dacă persoanele respective plătesc taxa majorată imputată, stabilită la cuantumul minim, avută în vedere de dispozițiile respective și renunță la căile de atac prevăzute împotriva actului de imputare a respectivei taxe. În cazurile avute în vedere la acest alineat, nu se aplică amenzile prevăzute la alineatul A4 din prezentul articol.

[...]

4. Faptele descrise mai jos constituie infracțiuni vamale simple și se pedepsesc, după caz, cu următoarele amenzi:

[...]

d) Pentru [...] exportul [...] tardiv al vehiculului, o amendă pe zi de întârziere, stabilită astfel: vehicule personale și de tip Jeep: — până la 1 600 cm^3, 29 de euro; — de la 1 601 cm^3, 59 de euro. Camioane, indiferent de capacitatea cilindrică, 29 de euro. Ciclomotoare, indiferent de capacitatea cilindrică, 14 euro.

[...]

f) Dacă vehiculul care circulă pe teritoriul național [...] este condus de o altă persoană nebeneficiară, o amendă de 733 de euro, dacă beneficiarul se afla pe teritoriul național la momentul comiterii infracțiunii. Utilizarea vehiculului susmenționat de către o altă persoană nebeneficiară determină anularea regimului la care se face referire la articolul 14 alineatul 2 din prezenta lege dacă, la momentul comiterii infracțiunii, beneficiarul nu se găsește pe teritoriul național și dispozițiile alineatului A1 din prezentul articol sunt aplicabile persoanei nebeneficiare."

19 Articolul 18 partea C din Legea 2682/1999, intitulat „Vehicule comunitare și din țări terțe", precizează:

„1. Pe lângă aplicarea amenzilor prevăzute la alineatele precedente A4, [...], vehiculele fac de asemenea obiectul unei imobilizări conservatorii temporare dispuse prin act al autorității vamale care a constatat infracțiunea, iar punerea lor la dispoziție are loc după achitarea amenzilor datorate și a altor cheltuieli eventuale prevăzute. [...]

[...]"

20 Conform articolului 10 alineatul 5 din Legea 2682/1999:

„Vehiculele comunitare pot fi reexpediate în celelalte state membre ale Uniunii Europene sau pot fi exportate spre țări terțe înainte de constatarea taxei de înmatriculare datorate."

21 În cele din urmă, articolul 12 alineatul 1 litera d) din hotărârea din 1 martie 1988, sub titlul „Furtul de vehicule", prevede:

„1. Beneficiarul care declară furtul vehiculului care i-a fost livrat în temeiul regimului de admitere temporară, [...], nu este ținut să plătească drepturile vamale sau alte taxe aplicabile vehiculului furat [...], cu condiția ca beneficiarul să nu participe în viitor la o utilizare ilegală a vehiculului în Grecia și în măsura în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

[...]

d) beneficiarul nu a declarat în trecut furtul unui alt vehicul personal care i-a fost livrat în temeiul regimului de admitere temporară."

Procedura precontencioasă

22 Ca urmare a unei serii de plângeri cu care a fost sesizată și conform cărora normele aplicabile importului temporar al anumitor mijloace de transport în Grecia ar

constitui piedici serioase în calea libertății de circulație a rezidenților comunitari în acest stat membru, Comisia a adresat, la 17 mai 1999, o scrisoare de punere în întârziere către autoritățile elene, atrăgându-le atenția asupra incompatibilității reglementării naționale pertinente cu dispozițiile directivei și ale articolului 90 CE.

23 După examinarea observațiilor formulate de Republica Elenă în răspunsul său din 1 septembrie 1999 cu privire la respectiva scrisoare de punere în întârziere, la 29 noiembrie 2000 Comisia a adresat acestui stat membru un aviz motivat care cuprindea nouă motive și în care concluziona că reglementarea respectivă era incompatibilă cu normele comunitare menționate mai sus.

24 Considerând că explicațiile date de Republica Elenă în răspunsul său din 21 februarie 2001 la respectivul aviz motivat nu erau satisfăcătoare, Comisia a introdus prezenta acțiune, păstrând totuși numai unele dintre motivele formulate în avizul motivat.

Cu privire la acțiune

Cu privire la primul motiv

Argumentele părților

25 Comisia reproșează Republicii Elene aplicarea, cu privire la utilizarea temporară pe teritoriul său a vehiculelor înmatriculate în alte state membre, a dispozițiilor

regimului vamal al admiterii temporare aplicabile vehiculelor provenite din țări terțe, în locul dispozițiilor directivei, care se întemeiază pe necesitatea unei mai puternice integrări a statelor membre.

26 În același context, Comisia reproșează autorităților elene că au considerat că, începând de la 1 ianuarie 1993, data eliminării principiului taxării la import în relațiile dintre statele membre, directiva, care acordă scutiri de taxă în materie de „import", a încetat să producă efecte și a devenit lipsită de obiect.

27 Guvernul elen răspunde că motivele Comisiei sunt inexacte, în măsura în care directiva a fost transpusă corect, cu mult timp în urmă, în dreptul intern și este aplicată în continuare. Comisia nu s-ar referi la încălcări ale unor obligații concrete care decurg din directivă, iar discuția deschisă de aceasta ar avea caracter teoretic, intenția autorităților elene fiind de a determina Comisia să ia inițiativa legislativă de a adapta directiva la situația juridică existentă de la 1 ianuarie 1993, dată de la care nu mai există noțiunea de „import" între state membre.

28 Guvernul elen afirmă că aplică directiva în relațiile intracomunitare în toate cazurile.

Aprecierea Curții

29 Prin acest motiv, Comisia susține că Republica Elenă nu aplică întocmai directiva.

30 Guvernul elen precizează în această privință că această controversă cu Comisia își găsește originea în observațiile autorităților elene prezentate în cadrul contactelor periodice cu Comisia cu privire la necesitatea de a adapta directiva, în care apare noțiunea de „import", la situația stabilită începând de la 1 ianuarie 1993, dată de la care această noțiune a fost eliminată în relațiile dintre statele membre. Conform guvernului elen, această controversă nu afectează aplicarea directivei de către Republica Elenă.

31 Trebuie arătat că în hotărârea din 12 iulie 2001, Louloudakis (C-262/99, Rec., p. I-5547, în special punctele 20-25), Curtea s-a referit la reglementarea elenă care autorizează importul temporar, cu scutirea de drepturi vamale și de alte taxe, al mijloacelor de transport pentru uz personal. Această reglementare este reluată la punctele 11-16 din prezenta hotărâre. Din această reglementare rezultă, în special, că aceasta definește noțiunea de „domiciliu stabil" în termeni în esență identici cu cei din articolul 7 alineatul (1) din directivă, că scutirea este acordată, cum se prevede în directivă, timp de șase luni din 12 și că această reglementare reia, în termeni identici sau identici în esență, dispozițiile articolului 7 alineatele (2) și (3) din directivă referitoare la dovada locului domiciliului stabil.

32 Trebuie observat de asemenea că hotărârea Louloudakis, citată anterior, a fost pronunțată în urma unei cereri de pronunțare a unei hotărâri preliminare adresate de o instanță elenă, care a întrebat Curtea cu privire la interpretarea directivei, în vederea soluționării unui litigiu cu care a fost sesizată, ceea ce constituie o dovadă a faptului că directiva este aplicată.

33 În plus, Comisia însăși constată, la punctul 21 paragraful al treilea din cererea introductivă, că legislația greacă reia, în ceea ce privește determinarea domiciliului stabil, criteriile prevăzute în dispoziția din directivă avută în vedere.

34 În cele din urmă, trebuie să se sublinieze că statele membre sunt libere să aplice, cu privire la utilizarea temporară a vehiculelor provenite din țări terțe, același regim ca acela prevăzut de directivă pentru vehiculele provenite dintr-un alt stat membru. Singura rezervă în această privință este formulată la articolul 9 alineatul (2) din directivă, conform căruia statele membre nu pot aplica în interiorul Comunității scutiri de taxă mai puțin favorabile decât cele pe care le-ar acorda pentru mijloacele de transport originare dintr-o țară terță.

35 Desigur, Comisia a formulat critici precise privind anumite domenii de aplicare ale directivei, dar nu a prezentat probe care să demonstreze că Republica Elenă nu aplică întocmai directiva.

36 Aprecierile teoretice și eventualele controverse privind nevoia de adaptare a directivei la situația juridică existentă de la 1 ianuarie 1993, care au loc în cadrul contactelor periodice între administrațiile naționale și Comisie, nu pot constitui temeiul pe care Curtea constată neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru.

37 Ca urmare, acest prim motiv nu este întemeiat.

Cu privire la al doilea motiv

38 Prin acest motiv, Comisia pune în discuție regimul sancțiunilor aplicat de autoritățile elene.

39 Acest motiv prezintă două aspecte. Pe de o parte, Comisia reproșează Republicii Elene existența unei practici administrative conform căreia, în cazul în care elementele care servesc ca bază de determinare a domiciliului stabil sunt împărțite între Grecia și un alt stat membru, autoritățile elene stabilesc sistematic domiciliul stabil al persoanelor vizate în Grecia, impunându-le, în această privință, o sarcină a probei mai dificilă. Pe de altă parte, Comisia critică faptul că această stabilire a domiciliului stabil în Grecia antrenează sancțiuni disproporționate.

Cu privire la practica administrativă

Argumentele părților

40 Comisia arată că, deși reglementarea elenă reia criteriile utilizate de directivă pentru stabilirea țării domiciliului stabil, totuși autoritățile administrative elene stabilesc sistematic domiciliul stabil în Grecia atât pentru persoanele care au legături personale și profesionale în Grecia, cât și pentru cele care au astfel de legături în alte state membre, dând în mod aproape automat întâietate legăturilor personale și impunând în practică o prezumție a domiciliului pe teritoriul național atunci când interesații au cetățenia elenă.

41 Comisia susține în această privință că aceste autorități administrative procedează la o inversare a sarcinii probei locului domiciliului stabil sau impun persoanelor vizate producerea de elemente de probă suplimentare, ceea ce este incompatibil cu normele de stabilire a domiciliului prevăzute de directivă. Comisia se referă la anumite cazuri individuale care, în opinia sa, ar fi prin ele însele suficiente pentru a stabili neîndeplinirea obligațiilor impuse de directivă. În plus, această practică administrativă constantă ar fi confirmată de atitudinea autorităților judiciare.

42 Guvernul elen arată că, în practică, este uzual să apară dificultăți cu privire la stabilirea domiciliului stabil al resortisanților greci ale căror legături profesionale și personale sunt împărțite între Grecia și un alt stat membru. Cazurile individuale la care se referă Comisia ar ilustra această situație.

43 În astfel de cazuri, autoritățile administrative ar face aplicarea criteriilor stabilite la articolul 7 alineatul (1) din directivă, care acordă, în această privință, prioritate legăturilor personale. În caz de îndoială, respectivele autorități ar utiliza în mod justificat articolul 7 alineatul (3) din directivă, care le acordă facultatea de a solicita persoanelor interesate orice informație sau probe suplimentare. Guvernul elen subliniază în cele din urmă că, în prezent, majoritatea vehiculelor care circulă în Grecia în temeiul regimului importului temporar aparțin unor resortisanți greci care își utilizează domiciliul stabil în străinătate ca temei juridic pentru scutirile de taxă.

Aprecierea Curții

44 Curtea a arătat că acele criterii de determinare a noțiunii de „domiciliu stabil" cuprinse la articolul 7 alineatul (1) din directivă au în vedere legătura profesională și personală a unei persoane cu un loc determinat, precum și durata acestei legături și a definit această noțiune ca fiind locul în care persoana interesată a stabilit centrul permanent al intereselor sale (hotărârea Louloudakis, citată anterior, punctul 51 și jurisprudența citată).

45 Astfel, în vederea determinării locului domiciliului stabil trebuie să se ia în considerare atât legăturile profesionale și personale ale persoanei interesate într-un anumit loc, cât și durata acestora și, atunci când aceste legături nu sunt concentrate într-un singur stat membru, articolul 7 alineatul (1) al doilea paragraf din directivă acordă mai mare importanță legăturilor personale în raport cu cele profesionale. În cadrul aprecierii legăturilor personale și profesionale ale interesatului, toate

elementele de fapt pertinente trebuie luate în considerare, de exemplu, în special, prezența sa fizică, precum și a membrilor de familie ai acestuia, existența unei locuințe la dispoziția sa, locul de exercitare a activităților profesionale și cel de situare a intereselor sale patrimoniale (a se vedea în acest sens hotărârea Louloudakis, citată anterior, punctele 52, 53 și 55).

46 Le revine în primul rând autorităților administrative competente ale statelor membre să aprecieze și să evalueze toate elementele de fapt pertinente care caracterizează fiecare speță, în raport cu criteriile desprinse din jurisprudența Curții, și este de competența acesteia să constate neîndeplinirea obligațiilor statului membru respectiv din cauza unei practici administrative constante eronate sau abuzive.

47 În cazul de față, Comisia încearcă să demonstreze, în temeiul anumitor cazuri individuale, existența unei practici constante, eronate și abuzive a autorităților administrative elene, care ar trebui să conducă la constatarea unei neîndepliniri generale a obligațiilor în materie de către statul membru pârât. În realitate, Comisia face referire în cererea sa la „mai multe plângeri", însă aceasta se referă concret, în mod laconic și necircumstanțiat, la numai două cazuri individuale și, în cuprinsul memoriului său în replică, la numai alte șase cazuri, în același mod puțin circumstanțiat.

48 Independent de întrebarea dacă prezentarea ca mijloace de probă a celor șase cazuri individuale, pentru prima dată în memoriul în replică, este admisibilă în raport cu cerințele articolului 42 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, din dosar rezultă totuși că, din cele opt cazuri la care se referă Comisia, patru dintre persoanele implicate aveau cetățenia elenă și legături personale și profesionale de netăgăduit în Grecia (dintre care una nu avea nicio legătură în afara acestui stat membru), două persoane aveau dublă cetățenie și legături personale sau profesionale

în Grecia și o altă persoană avea cetățenia unui alt stat membru, dar avea legături personale și profesionale bine stabilite în Grecia. Elementele dosarului nu permit determinarea cu claritate a situației celui de al optulea caz.

49 În toate situațiile individuale expuse mai sus, cu excepția ultimei, explicațiile oferite de autoritățile elene nu par neîntemeiate. În orice caz, nu pare că aceste autorități ar fi depășit marja de apreciere de care dispun pentru a determina locul domiciliului stabil al celor interesați.

50 În ceea ce privește posibilitatea de constatare a unei neîndepliniri a obligațiilor în temeiul practicii administrative urmate într-un stat membru, Curtea a determinat deja criteriile aplicabile. Într-adevăr, în acest caz neîndeplinirea obligațiilor nu poate fi stabilită decât printr-o demonstrare suficient de documentată și circumstanțiată a practicii criticate, trebuie ca această practică administrativă să prezinte un anumit grad de constanță și de generalitate și, pentru a ajunge la concluzia existenței unei practici generale și constante, Comisia nu se poate întemeia pe o prezumție (hotărârea din 27 aprilie 2006, Comisia/Germania, C-441/02, Rec., p. I-3449, punctele 49, 50 și 99, precum și jurisprudența citată).

51 Pe baza probelor prezentate de Comisie nu se poate constata că sunt îndeplinite în speță condițiile citate la punctul anterior. În orice caz, având în vedere numărul foarte mare al resortisanților comunitari, precum și al resortisanților greci stabiliți în alte state membre, care merg anual în Grecia cu mașina, cele opt cazuri individuale la care face referire Comisia, chiar dacă sunt presupuse stabilite, constituie un procentaj evident insuficient, dacă se ține cont de cerințele impuse de jurisprudența Curții pentru a dovedi existența unei practici administrative constante, care să dea naștere neîndeplinirii obligațiilor.

52 În plus, Comisia reproșează autorităților judiciare elene confirmarea practicii administrației, fără a aduce totuși niciun element concludent în această privință. Or, în cazul în care Comisia intenționează să stabilească o neîndeplinire a obligațiilor în temeiul unei practici judiciare, criteriile stabilite de jurisprudența Curții și prezentate la punctul 50 din prezenta hotărâre sunt cu atât mai mult aplicabile, chiar cu mai multă rigoare.

53 În speță, trebuie să se constate că nu sunt îndeplinite criteriile stabilite de Curte.

54 De asemenea, trebuie subliniat că marja de apreciere de care dispun autoritățile naționale competente în acest domeniu sensibil care afectează competențele naționale în materie fiscală a fost luată în considerare de Curte, aceasta considerând că obligația de cooperare care revine acestor autorități în temeiul articolului 10 alineatul (2) din directivă nu le obligă să se pună de acord în fiecare caz individual în care aplicarea acestei directive ridică dificultăți (hotărârea Louloudakis, citată anterior, punctul 59 și jurisprudența citată).

55 În cele din urmă, Comisia reproșează autorităților elene că impun celor interesați producerea unor elemente de probă suplimentare pentru determinarea locului domiciliului stabil, realizând astfel o inversare a sarcinii probei, dat fiind că această sarcină revine, în mod normal, autorităților naționale. Este suficient să se sublinieze în această privință că, în conformitate cu articolul 7 alineatele (2) și (3) din directivă, proba domiciliului stabil este, în principiu, în sarcina particularilor interesați. Autoritățile naționale competente au opțiunea de a efectua controale specifice și, în caz de dubiu, de a solicita orice informație sau probă suplimentară.

56 Ca urmare, primul aspect al celui de al doilea motiv nu poate fi admis.

Cu privire la caracterul disproporționat al sancțiunilor

Argumentele părților

57 Comisia se referă în special la sancțiunile prevăzute de legislația elenă în cazul în care autoritățile competente constată că proprietarul unui vehicul care circulă în Grecia și are plăcuțe de înmatriculare dintr-un alt stat membru are domiciliul stabil în Grecia. Legislația națională în vigoare în perioada respectivă califică fapta drept contrabandă, ceea ce presupune sancțiuni penale, și anume pedeapsa închisorii pentru proprietarul vehiculului și confiscarea vehiculului, precum și sancțiuni administrative, care constau în amenzi. În plus, persoana interesată ar trebui să plătească taxa de înmatriculare datorată în caz de import definitiv al unui vehicul, cu excepția cazului în care acceptă să exporte din nou acest vehicul în afara teritoriului național.

58 Comisia consideră că aceste sancțiuni, combinate cu practica autorităților administrative elene cu privire la stabilirea locului domiciliului stabil și neluarea în considerare a eventualei bune-credințe a persoanei interesate sunt disproporționate. În plus, faptul de a solicita plata taxei de înmatriculare, în condițiile în care o taxă analoagă a fost deja plătită într-un alt stat membru, ar contraveni articolului 90 CE.

59 În opinia Comisiei, sancțiunile prevăzute în caz de depășire a perioadei de șase luni în care un vehicul comunitar poate circula în regim de import temporar ar fi de asemenea disproporționate.

60 Guvernul elen răspunde că, în măsura în care directiva nu prevede sancțiuni pentru încălcarea eventuală a regimului de import temporar de vehicule comunitare, le revine statelor membre să adopte dispozițiile pe care le consideră necesare pentru limitarea fraudelor fiscale. Cu toate acestea, sancțiunile prevăzute ar trebui să fie adecvate și necesare pentru atingerea scopului urmărit.

61 În cazul de față, criticile formulate de Comisie ar privi sancțiunile impuse atunci când persoane cu domiciliul stabil în Grecia circulă în această țară în temeiul regimului de import temporar cu vehicule înmatriculate într-un alt stat membru. În astfel de cazuri, ținându-se seama de împrejurarea că taxele de înmatriculare sunt foarte mari în Grecia, ceea ce ar determina anumite persoane să încerce să le evite, și având în vedere numeroasele cazuri de fraudă fiscală constatate până în prezent, sancțiunile prevăzute nu ar fi disproporționate în raport cu scopul urmărit, și anume descurajarea și pedepsirea fraudei fiscale.

62 În cele din urmă, Guvernul elen susține că sancțiunile impuse în caz de neplată a taxelor de înmatriculare afectează atât produsele interne, cât și pe cele importate. Ca urmare, ar fi imposibil din punct de vedere material să se rețină o încălcare a articolului 90 CE.

Aprecierea Curții

63 Trebuie să se sublinieze, cu titlu introductiv, că al doilea aspect al celui de al doilea motiv al Comisiei privește de asemenea (paginile 9-12 din cerere) sancțiunile prevăzute de Legea 2960/2001 din 22 noiembrie 2001 privind codul vamal (FEK A 265), care modifică sancțiunile prevăzute la articolul 18 din Legea 2682/1999. Or, Legea 2960/2001 a fost adoptată după expirarea termenului de două luni stabilit prin avizul motivat din 22 noiembrie 2000 și nu a făcut obiectul procedurii

precontencioase prevăzute la articolul 226 CE. Pe de altă parte, din dosar nu rezultă că această nouă reglementare ar fi păstrat, în ansamblu, sistemul creat prin reglementarea contestată în cursul procedurii precontencioase, nici că dispozițiile din aceste două reglementări ar fi identice în esență (a se vedea în acest sens hotărârea din 10 ianuarie 2006, Comisia/Germania, C-98/03, Rec., p. I-53, punctele 27 și 28, precum și jurisprudența citată).

64 Conform unei jurisprudențe constante, Curtea poate examina din oficiu dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 226 CE pentru introducerea unei acțiuni în neîndeplinirea obligațiilor (hotărârea din 1 februarie 2007, Comisia/Regatul Unit, C-199/04, Rep., p. I-1221, punctul 20 și jurisprudența citată).

65 În această privință, Curtea a făcut întotdeauna distincția între fazele precontencioasă și contencioasă ale procedurii prevăzute la articolul 226 CE și a decis că procedura precontencioasă are ca obiectiv în special să delimiteze obiectul litigiului în vederea unei eventuale sesizări a Curții și să asigure că procedura contencioasă eventuală va avea ca obiect un litigiu clar definit (a se vedea în acest sens hotărârea din 15 februarie 2001, Comisia/Franța, C-230/99, Rec., p. I-1169, punctul 31, hotărârea din 13 decembrie 2001, Comisia/Franța, C-1/00, Rec., p. I-9989, punctele 53 și 54, hotărârea din 10 decembrie 2002, Comisia/Irlanda, C-362/01, Rec., p. I-11433, punctele 17 și 18, precum și hotărârea din 5 iunie 2003, Comisia/Italia, C-145/01, Rec., p. I-5581, punctul 17).

66 De asemenea, tot în conformitate cu o jurisprudență consacrată, obiectul litigiului astfel delimitat în timpul fazei precontencioase nu mai poate fi extins sau modificat prin concluziile cererii în faza contencioasă (a se vedea în acest sens hotărârea din 29 septembrie 1998, Comisia/Germania, C-191/95, Rec., p. I-5449, punctul 56, hotărârea din 9 noiembrie 1999, Comisia/Italia, C-365/97, Rec., p. I-7773, punctul 25, și hotărârea din 5 octombrie 2006, Comisia/Germania, C-105/02, Rec., p. I-9659, punctele 47 și 48). În fine, existența unei neîndepliniri a obligațiilor trebuie apreciată în funcție de situația statului membru, astfel cum se prezenta aceasta la sfârșitul

termenului stabilit în avizul motivat, iar modificările intervenite ulterior nu pot fi luate în considerare de Curte (a se vedea hotărârea din 18 ianuarie 2007, Comisia/Suedia, C-104/06, Rep., p. I-671, punctul 28).

67 În cazul în care Curtea și-ar extinde controlul la o reglementare a statului membru respectiv care nu a făcut obiectul fazei precontencioase și care este avută în vedere pentru prima dată în concluziile cererii introductive, pentru simplitate, după cum a susținut Comisia în cadrul ședinței de ascultare a pledoariilor, procedura stabilită de autorii tratatului la articolul 226 CE ar fi golită de conținut, ceea ce ar constitui o deturnare a acestei proceduri. În acest caz, analiza Curții va privi așadar numai dispozițiile reglementării în cauză care erau în vigoare la data expirării termenului stabilit în avizul motivat și în măsura în care sunt prezentate în cerere în mod suficient de clar pentru a permite exercitarea controlului jurisdicțional (a se vedea în acest sens hotărârea Comisia/Regatul Unit, citată anterior, punctul 21).

68 În primul rând, criticile Comisiei privesc articolul 18 partea A alineatul 1 din Legea 2682/1999, care prevede că deținerea sau utilizarea pe teritoriul elen a unui vehicul înmatriculat într-un alt stat membru de către o persoană cu domiciliul stabil în Grecia constituie infracțiunea de contrabandă, care presupune, printre altele, sancțiuni penale precum închisoarea pentru deținătorul vehiculului și confiscarea acestuia din urmă.

69 Trebuie subliniat în această privință că reglementarea incriminată sancționează penal un comportament care constă în sustragerea de la dispozițiile vamale și fiscale naționale în materie de circulație a vehiculelor cu motor.

70 Sancțiunile respective sunt prevăzute, într-adevăr, pentru cazurile în care persoanele cu domiciliul stabil în Grecia folosesc vehicule înmatriculate într-un alt stat

membru, și anume cazuri care se află în afara domeniului de aplicare al directivei, și au în vedere protejarea intereselor fiscale ale statului membru respectiv.

71 Reprimarea penală a unui comportament, dorită de legiuitorul național, este legată de situația economică și socială a statului membru respectiv și, în speță, de situația particulară referitoare la taxarea vehiculelor cu motor. Din acest punct de vedere, este cunoscut faptul că în Grecia taxele de înmatriculare sunt foarte ridicate, ceea ce poate determina anumite persoane să circule în Grecia cu mașini înmatriculate într-un alt stat membru, încercând să stabilească în mod fictiv o legătură de orice natură cu acest din urmă stat. Imperativele de pedepsire și de prevenire, precum și de protejare a intereselor fiscale ale statului membru avut în vedere justifică prevederea de către acesta a unor sancțiuni adecvate (a se vedea în acest sens hotărârea Louloudakis, citată anterior, punctul 70).

72 În consecință, simplul fapt că o normă națională abstractă califică drept infracțiune un comportament care constă în sustragerea de la aplicarea dispozițiilor vamale și fiscale aplicabile în mod normal nu poate, în sine, să constituie o neîndeplinire a obligațiilor. Curtea a considerat, după cum rezultă din hotărârea Louloudakis, citată anterior, punctele 69 și 70, că imperativele de pedepsire și de prevenire pot justifica stabilirea de sancțiuni de către un stat membru la un anumit nivel de severitate, dar nu se poate exclude că aceste sancțiuni se pot dovedi disproporționate în anumite cazuri. Ca urmare, întrebarea dacă sancțiunile aplicate sunt proporționale sau disproporționate trebuie apreciată în funcție de sancțiunile efectiv aplicate în speță. Or, analiza cazurilor menționate la punctul 48 din prezenta hotărâre nu permite concluzia caracterului disproporționat al sancțiunilor efectiv impuse, iar Comisia nu a adus alte elemente de probă care să permită o concluzie diferită.

73 Prin urmare, aceste critici sunt nefondate.

74 În al doilea rând, Comisia arată că, în cazurile la care se face referire la articolul 18 partea A alineatul 1 din Legea 2682/1999 nu are loc începerea urmăririi penale dacă persoanele vizate plătesc taxa imputată și renunță la căile de atac prevăzute de dreptul național împotriva actului de imputare a respectivei taxe.

75 Trebuie subliniat, în această privință, că directiva conferă justițiabililor cu domiciliul stabil într-un stat membru, în anumite condiții, dreptul de a circula o anumită perioadă cu un vehicul personal pe teritoriul altor state membre, în regim de scutire temporară de taxă.

76 Or, în temeiul unei jurisprudențe constante, principiul protecției jurisdicționale efective constituie un principiu general al dreptului comunitar și revine instanțelor statelor membre să asigure protecția jurisdicțională a drepturilor pe care justițiabilii le au în temeiul dreptului comunitar (a se vedea în acest sens hotărârea din 13 martie 2007, Unibet, C-432/05, Rep., p. I-2271, punctele 37 și 38, precum și jurisprudența citată). Prin aplicarea acestui principiu, Curtea a recunoscut competența judecătorului național de a asigura aplicarea directivei și protecția drepturilor pe care justițiabilii le deduc din aceasta, prin determinarea, printre altele, a locului domiciliului stabil (a se vedea în acest sens hotărârea Louloudakis, citată anterior, punctele 57 și 70).

77 Dispoziția națională incriminată îi poate priva pe justițiabili de protecția jurisdicțională efectivă urmărită de dreptul comunitar, determinându-i, pentru a nu fi supuși urmăririi penale, să renunțe la căile de atac prevăzute în mod normal de dreptul național. Prin urmare, criticile Comisiei sunt întemeiate în speță.

78 În al treilea rând, Comisia critică sancțiunile pecuniare prevăzute la articolul 18 partea A alineatul 4 litera d) din Legea 2682/1999 în caz de depășire a perioadei de șase luni pentru care se acordă beneficiul respectivei scutiri de taxă.

79 În această privință, trebuie să se ia în considerare faptul că perioada de șase luni pentru care se acordă beneficiul scutirii de taxă este suficient de lungă și că guvernul elen a arătat, în plus, fără a fi contrazis de Comisie, că în anumite situații se acordă facilități și prelungiri ale acestei perioade. Guvernul elen a mai arătat, fără a fi contrazis, că respectarea limitei de șase luni nu poate fi controlată riguros, dat fiind că nu mai este înregistrată data de intrare a vehiculelor pe teritoriul național, și că, în acest context, este necesară o prevenție crescută, ceea ce justifică amenzile, prevăzute ca mijloc adecvat de descurajare. Amenzile incriminate nu sunt, prin urmare, disproporționate și nu ar putea constitui un obstacol în calea libertăților consacrate prin tratat.

80 În al patrulea rând, trebuie să se ia în considerare faptul că sancțiunea pecuniară prevăzută la articolul 18 partea A alineatul 4 litera f) din Legea 2682/1999, în cazul în care un vehicul acoperit de scutirea temporară de taxă este condus pe teritoriul elen de o altă persoană nebeneficiară, iese din cadrul de aplicare al directivei.

81 De asemenea, cazul prevăzut în dispoziția menționată mai sus, astfel cum invocă în al cincilea rând Comisia, în care vehiculul respectiv este condus de o persoană nebeneficiară în condițiile în care, la momentul săvârșirii infracțiunii, beneficiarul scutirii de taxă nu se găsește pe teritoriul elen, iese din cadrul de aplicare al directivei.

82 În al șaselea rând, criticile Comisiei au în vedere articolul 18 partea C alineatul 1 din Legea 2682/1999, care prevede că, pe lângă impunerea de amenzi, vehiculele fac de asemenea obiectul unei imobilizări conservatorii temporare, iar punerea lor la dispoziție se face după plata amenzilor și a celorlaltor cheltuieli eventuale prevăzute.

83 Această măsură este susceptibilă de a-l priva pe beneficiar de utilizarea vehiculului său pe o perioadă care poate fi îndelungată, mai ales atunci când amenzile impuse fac obiectul unei contestări pe cale judiciară. Or, Curtea a arătat deja importanța pe care o are dreptul de a conduce un vehicul pentru exercitarea efectivă a drepturilor care se află în legătură cu libera circulație a persoanelor (hotărârea din 29 februarie 1996, Skanavi și Chryssanthakopoulos, C-193/94, Rec., p. I-929, punctul 36). Prin urmare, această măsură este disproporționată în raport cu obiectivul urmărit, care este perceperea amenzilor, obiectiv care poate fi atins prin mijloace care urmează în mai mare măsură reglementarea comunitară, de exemplu, prin constituirea unei cauțiuni. Așadar, aceste critici sunt întemeiate.

84 În schimb, nu sunt întemeiate criticile formulate în al șaptelea rând de către Comisie în raport cu articolul 10 alineatul 5 din Legea 2682/1999, care prevede că, atunci când proprietarul unui vehicul importat în temeiul regimului admiterii temporare are domiciliul stabil în Grecia, acesta poate evita plata taxei de înmatriculare datorate reexepediindu-și vehiculul în afara teritoriului elen. În realitate, această măsură acordă o posibilitate și chiar un avantaj interesatului și nu poate fi considerată contrară directivei.

85 Comisia invocă, în ultimul rând, o încălcare a articolului 90 CE. Această dispoziție prevede, la primul său paragraf, o interdicție de a impozita produsele importate din alte state membre mai mult decât produsele naționale similare. Cu toate acestea, Curtea a considerat ca fiind conform cu regulile comunitare faptul că un stat membru, în momentul stabilirii domiciliului stabil al interesatului pe teritoriul său, solicită plata unui drept de înregistrare a vehiculului, indiferent dacă un drept de înregistrare similar a fost plătit deja într-un alt stat membru (a se vedea în acest sens hotărârea din 16 iunie 2005, Comisia/Danemarca, C-138/04, nepublicată în Recueil, punctul 13 și jurisprudența citată).

86 Cel de al doilea paragraf al articolului 90 CE interzice statelor membre să aplice produselor provenite din alte state membre impozite care au în mod indirect un efect de protejare a produselor naționale. În această privință, trebuie arătat că, pe

baza criteriilor stabilite prin jurisprudența Curții (hotărârea din 18 ianuarie 2007, Brzeziński, C-313/05, Rep., p. I-513, punctul 27 și jurisprudența citată), Comisia nu a dovedit că reglementarea națională incriminată este de natură să protejeze indirect produse naționale.

Cu privire la al treilea motiv

Argumentele părților

87 Cel de al treilea motiv al Comisiei privește articolul 12 alineatul 1 litera d) din hotărârea din 1 martie 1988, care prevede că persoanele victime ale unui furt al unui al doilea vehicul care se află în regim de import temporar în Grecia sunt obligate să achite taxa de înmatriculare. Comisia susține că această dispoziție introduce o prezumție generală de fraudă fiscală, în măsura în care se prezumă, fără să existe probe în această privință, că vehiculul furat rămâne în Grecia. Comisia apreciază că situațiile în care există o eventualitate de fraudă fiscală ar trebui analizate fiecare în parte. Măsura incriminată ar fi disproporționată în raport cu obiectivul vizat, și anume prevenirea evaziunii fiscale, și ar introduce un tratament discriminatoriu indirect împotriva vehiculelor înmatriculate într-un alt stat membru, contrar articolului 90 CE.

88 Guvernul elen răspunde că, în dreptul comunitar, în cazul furtului unor produse care se află în regim de scutire de taxă și pentru care taxele nu au fost achitate, nu se prevede nicio exonerare de aceste taxe. În această privință, guvernul elen se referă la articolul 14 din Directiva 92/12/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și

monitorizarea acestor produse (JO L 76, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 129), conform căruia, în caz de pierderi, accizele pentru produsele care se află în regim de suspendare nu se plătesc atunci când pierderile acestor produse sunt datorate unor cazuri fortuite sau de forță majoră și autoritățile competente pot verifica că aceste produse sunt definitiv pierdute. În toate celelalte cazuri, în special în caz de furt, aceste taxe trebuie plătite.

89 În speță, în caz de furt, vehiculul nu ar fi iremediabil pierdut, fiind utilizat de altcineva. Prin urmare, ar fi datorată taxa de înmatriculare. De altfel, directiva nu prevede nicio scutire permanentă în caz de furt.

90 În final, guvernul elen arată că, pe de o parte, faptul că plata taxei de înmatriculare este solicitată numai când același particular este victima furtului unui al doilea vehicul care beneficiază de scutirea temporară de taxă, iar nu de la primul furt, constituie o manifestare de favoare față de victimă și că, pe de altă parte, furtul constituie un risc foarte frecvent care ar trebui acoperit de companiile de asigurare, iar nu de autoritatea publică.

Aprecierea Curții

91 Trebuie arătat că directiva impune statelor membre, în anumite condiții, acordarea unei scutiri de taxă pentru uzul temporar, pe o perioadă bine delimitată, al unui mijloc de transport înmatriculat într-un alt stat membru, de către un particular care are domiciliul stabil tot într-un stat membru, altul decât statul avut în vedere.

92 Acordarea acestei scutiri este supusă în special condiției, prevăzută la articolul 3 literele (a) și (b) din directivă într-un mod care nu lasă loc niciunei ambiguități, ca beneficiarul acestei scutiri să utilizeze mijlocul de transport acoperit de aceasta pentru uzul său personal, respectivul mijloc de transport neputând fi nici cesionat, nici închiriat unui rezident din statul membru de import temporar, nici împrumutat unui rezident al acelui stat. Astfel, directiva pune accentul pe legătura strânsă dintre particularul beneficiar al scutirii temporare și vehiculul acoperit de aceasta.

93 Furtul vehiculului acoperit de respectiva scutire și consecințele pe care le presupune un astfel de furt nu sunt prevăzute de directivă.

94 Cu toate acestea, în directivă nu există niciun indiciu care să poată susține concluzia că aceasta ar fi urmărit să extindă scutirea și să limiteze, ca urmare, suveranitatea fiscală a statelor membre în situații în care legătura dintre beneficiarul scutirii și vehiculul acoperit este ruptă, în special în caz de furt, când este foarte posibil ca vehiculul să continue să circule pe teritoriul statului membru vizat, fiind condus de o persoană care nu are nicio legătură cu beneficiarul scutirii. Un astfel de caz nu este avut în vedere de directivă și aparține competenței de reglementare a statelor membre.

95 În aceste condiții și având în vedere faptul că nu s-au invocat de către Comisie și alte dispoziții comunitare, neîndeplinirea obligațiilor nu poate fi constatată.

96 Măsura națională incriminată nu contravine nici articolului 90 CE, având în vedere considerațiile dezvoltate de Curte la punctele 85 și 86 din prezenta hotărâre.

97 Având în vedere cele de mai sus, trebuie așadar să se constate că, prin prevederea:

— la articolul 18 partea A alineatul 1 din Legea 2682/1999 a faptului că, în cazul deținerii sau al utilizării pe teritoriul elen a unui vehicul înmatriculat într-un alt stat membru de către un particular care are domiciliul stabil în Grecia, nu se începe urmărirea penală prevăzută în mod normal dacă persoana vizată achită taxa de înmatriculare imputată și renunță, în același timp, la căile de atac prevăzute de dreptul național împotriva actului de imputare a respectivei taxe și

— la articolul 18 partea C alineatul 1 din aceeași lege a faptului că, în cazul impunerii de amenzi, vehiculele fac de asemenea obiectul unei imobilizări conservatorii temporare și punerea lor la dispoziție intervine după plata amenzilor și a altor cheltuieli eventuale prevăzute,

Republica Elenă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul directivei.

98 Respinge acțiunea cu privire la restul motivelor.

Cu privire la cheltuielile de judecată

99 În temeiul articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Conform

alineatului (3) primul paragraf din același articol, Curtea poate să repartizeze totuși cheltuielile sau să decidă că fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată dacă părțile cad în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere sau pentru motive excepționale. Întrucât Comisia și Republica Elenă au căzut fiecare în pretenții, trebuie să se decidă că acestea suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) Prin prevederea:

— **la articolul 18 partea A alineatul 1 din Legea 2682/1999 a faptului că, în cazul deținerii sau al utilizării pe teritoriul elen a unui vehicul înmatriculat într-un alt stat membru de către un particular care are domiciliul stabil în Grecia, nu se începe urmărirea penală prevăzută în mod normal dacă persoana vizată achită taxa de înmatriculare imputată și renunță, în același timp, la căile de atac prevăzute de dreptul național împotriva actului de imputare a respectivei taxe și**

— **la articolul 18 partea C alineatul 1 din aceeași lege a faptului că, în cazul impunerii de amenzi, vehiculele fac de asemenea obiectul unei imobilizări conservatorii temporare și punerea lor la dispoziție intervine după plata amenzilor și a altor cheltuieli eventuale prevăzute,**

Republica Elenă nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Directivei 83/182/CEE a Consiliului din 28 martie 1983 privind scutirile de taxă în interiorul Comunității pentru anumite mijloace de transport importate temporar dintr-un stat membru în altul.

2) **Respinge acțiunea cu privire la restul motivelor.**

3) **Comisia Comunităților Europene și Republica Elenă suportă fiecare propriile cheltuieli de judecată.**

Semnături